

Petrică Mureșan: "Sunt un om căruia îi sunt foarte dragi oamenii"

În urmă cu aproape 20 de ani, unul din cei mai îndrăgiți artiști ai Sătmăruului făcea primii pași pe cărarea cântecului popular. Astăzi, lumea cântă alături de el. Este Petrică Mureșan, interpretul ai cărui pași pornesc pe drumul lung și frumos al cântecului popular de pe Valea Someșului din județul Satu Mare.

Întrebat dacă a avut anumite modele în viață, exemple care l-au ajutat în anumite momente, Petrică Mureșan ne-a răspuns: "Mi-ar fi foarte greu să dau acum exemple de modele pe care le am pentru că eu personal îndrăgesc oamenii și iată, în domeniul meu, îmi sunt dragi mulți interpreți ai cântecului popular care au multe de oferit la rândul lor, sunt bune exemple. Și de la fiecare în parte simt că iau tot ce este mai frumos. Cred că este foarte bine să vedem lucrurile bune din oamenii din jurul nostru și mai mult decât atât, să luăm de la cei din jur ceea ce este bun, nu în sensul de a copia pe cineva, ci de a ne dezvolta la rândul nostru abilități, de exemplu. Putem deveni oameni mai buni cu fiecare zi ce trece".

PAGINA 4

Prințul Carl Philip și soția sa, Prințesa Sofia au fost testați pozitiv

Cuplul regal al Suediei, prințul Carl Philip și soția sa, Prințesa Sofia, au fost testați pozitiv. Aceștia se află în izolare împreună cu cei doi copii de 3 și 4 ani.

Cuplul regal a aflat vestea că au contactat virusul la o săptămână după ce a participat la o înmormântare cu mai puțin de 10 persoane. Chiar dacă au fost luate toate măsurile de siguranță la înmormântarea fratelui reginei, Walther Sommerlath, și chiar dacă anterior evenimentului s-au făcut testări și au ieșit negative, cu toate acestea Prințul Carl Philip și soția sa s-au infectat cu acest virus mortal.

Casa regală a anunțat faptul că vor fi testate toate persoanele care au intrat în contact cu cuplul regal, pentru a se afla care va fi pacientul zero.

Testați preventiv vor fi și Regele Carl XVI Gustaf, de 74 de ani, și Regina Silvia, 76 ani, după cum a afirmat un purtător de cuvânt al Casei Regale.

Prințul Carl Philip este acum al patrulea în ordinea succesiunii la tron, deoarece acesta a pierdut tronul în favoarea surorii sale, din momentul în care Legea Succesiunii a fost modificată. Carl Philip a fost primul moștenitor care avea dreptul să urce pe tron. După introducerea sistemului progenerării absolute.

Scurt istoric al Zilei Naționale: 10 mai - 23 august - 1 decembrie

În fiecare an, sătmărenii sărbătoresc Ziua Națională pe platoul din fața statuii Dr. Vasile Lucaciu, memorandist transilvănean care a luptat pentru realizarea marelui deziderat al românilor

PAGINA 3

Hrușciiov a povestit de mai multe ori despre moartea lui Stalin

Șeful gărzii personale a lui Stalin, la miezul nopții de 5 martie 1953, a sunat pe "firul roșu" de la cabana din Kuntevo la biroul lui Beria și l-a anunțat că "tovarășul Stalin a avut grețuri puternice și a leșinat. Beria a plecat urgent la Kuntseva."

Matricena Petrovna, bătrâna bonă a intrat în camera lui Stalin unde l-a găsit leșinat pe parchet îmbrăcat în pijama. În timp ce bona stătea la căpătâiul lui Stalin, Beria a luat cheile din sertarul mesei de lucru al lui Stalin și a intrat în altă cameră unde a deschis seiful din care a luat 10 plicuri cartonate.

După ce a pus la loc cheile, Beria a predat plicurile șoferului său pentru a le pune în mașină. Apoi l-a sunat pe Malenkov, participant la dineurile lui Stalin pe care l-a informat că Stalin a făcut o comoție celebră și să vină urgent la Kuntseva. Malenkov fiind ales la Congresul al XIX-lea al

P.C.U.S. ca înlocuitor al lui Stalin la conducerea Biroului Politic. Stalin zăcea nemișcat având o paloare mortală, iar lângă el stătea în genunchi plângând bătrâna bonă.

Medicii au organizat o gardă în jurul bolnavului, apoi și membrii biroului Politic au făcut același lucru. Primii care au făcut garda, Malenkov și Beria, apoi Koganovici cu Vorosilov și Bulganin cu Hrușciiov. Colectivul de medici a anunțat că dacă Stalin va scăpa cu viață, el nu va putea să lucreze niciodată, dar că boala este întotdeauna fatală. În cursul zilei de 5 martie 1953 Stalin și-a recăpătat total cunoștința. El nu putea să vorbească, dar își mișca ochii și mușchii feței. Apoi el a strâns cu mâna stângă mâna la cei prezenți, pentru că cea dreaptă era paralizată.

De remarcat că Hrușciiov a povestit ulterior de mai multe ori despre moartea lui Stalin.

PAGINA 2

Electric Castle le promite fanilor că vor dansa în 2021 la Bonțida

Electric Castle se pregătește să vină la Bonțida în 2021. În ciuda pandemiei, organizatorii festivalului au deja câțiva artiști care și-au confirmat prezența pe domeniul Bannfy.

Organizatorii Electric Castle sunt foarte optimiști și au demarat cu entuziasm pregătirile pentru ce-a de-a opta ediție care va avea loc anul viitor. Fanii festivalului vor avea parte de multe surprize, deoarece artiști cunoscuți la nivel mondial au confirmat prezența și promit, așa cum i-au obișuit pe organizatori, să facă show-uri de zile mari. Este vorba despre Twenty one pilots, Gorillaz și Deftones, care sunt și cap de afiș pentru evenimentul din 2021.

Situația crizei sanitare în care ne aflăm este momentan incertă, chiar dacă s-a anunțat scoaterea pe piață a unui vaccin, care ar putea pune capăt pandemiei.

Organizatorii festivalului intenționează să mențină vie speranța fanilor și au lansat campania #MyRayOfHope, prin care aceștia se încurajează reciproc pe rețelele de socializare că vor dansa la Bonțida la anul.

Drake ar putea să joace rolul lui Barak Obama într-un film biografic

Drake a primit undă verde din partea fostului președinte al Statelor Unite ale Americii, Barak Obama, să-l joace într-un film biografic.

"O să spun doar atât - Drake pare genul de om care e capabil să facă absolut tot ce își dorește. E un om foarte talentat. Dacă va veni acea vreme și e pregătit, Drake are - mult mai important - aprobarea întregii mele familii. Suspectez că Malia și Sasha vor fi mai mult decât fericite cu treaba asta", spune fostul președinte al SUA.

Se cunoaște faptul că fostul președinte de culoare este admirator înfocat al multor rapperi și iubește acest gen de muzică. Obama a precizat, în numeroase ocazii, faptul are și mulți prieteni care promovează acest gen de muzică, între care se află și Drake. Artistul își dorește să-l poată juca pe Obama încă de acum 10 ani.

Un muzician român, onorat de austrieci în Salzburg

Un comunicat al Ministerului Culturii anunță că muzicianul Ion Marin preia Catedra de dirijat "Claudio Abbado" a Universității Mozardeum din Salzburg, în calitate de titular și conducător pentru activitatea de concert a unității de învățământ superior.

Muzicianul român, fost student la faimoasa Universitate, revine la instituția de învățământ, însă de această dată, în calitate de profesor universitar.

Se va afla la conducerea Catedrei Claudio Abbado, unul dintre cei mai cunoscuți dirijori ai lumii.

Titulatura catedrei a fost aleasă special în cinstea remarcabilei conexiuni dintre Ion Marin și Claudio Abbado, ca simbol al marii prietenii dintre doi mari muzicieni ai lumii.

Simbolul unui adevărat imperiu: Maria Terezia a Austriei

Știri și informații de ultimă oră
www.informatia-zilei.ro
www.informatiatv.ro

Publicație finanțată de

EVENTIMENT

La 30 noiembrie 1938, regele Carol al II-lea a dat ordin să fie ucis Corneliu Zelea Codreanu, liderul Gărzii de Fier

Ziua de 30 noiembrie are multiple semnificații istorice. Este vorba despre momentul de tristă amintire, când regele Carol al II-lea a dat ordin să fie ucis Corneliu Zelea Codreanu, liderul Gărzii de Fier, în pădurea Tâncăbești. Tot la 30 noiembrie, însă doi ani mai târziu, au avut loc funeraliile celui care a fondat Garda de Fier și a celor 13 legionari uciși în aceleași circumstanțe.

Anul 1938 a fost unul care a cutremurat întreaga Mișcare Legionară și nu numai. La ordinul regelui Carol al II-lea, este asasinat liderul Gărzii de Fier Corneliu Zelea Codreanu, împreună cu alți 13 legionari (Nicadorii și Decemvirii), de către jandarmii care îi transportau la închisoarea Jilava. Incidentul are loc în pădurea Tâncăbești, din apropierea Bucureștiului. După execuție, Zelea Codreanu și cei 13 legionari, au fost aruncați într-o groapă comună după ce au fost împușcați în spate, peste cadavre aruncându-se acid sulfuric.

Dorită de rege, asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu e pusă la punct de Gavrilă Marinescu și Armand Călinescu. Și Gabriel Marinescu, și Armand Călinescu erau categorici: și-ar fi dorit „o exterminare a întregii elite legionare”.

Gabriel Marinescu a fost un dușman de primă mână al Mișcării Legionare. Din calitatea sa de prefect al Poliției Capitalei (și, mai apoi, de subsecretar de stat și ministru de Interne), dar mai cu seamă din cea de om de bază a camarilei regale, a rezultat poziția sa de opozant declarat al legionarilor. Asemenea lui Armand Călinescu, Gavrilă și-a asumat această opțiune și a acționat în concordanță, punând în aplicare decizia lui Carol de exterminare a lui Zelea Codreanu. În 1938, Gavrilă dădea dovadă de exces de zel: îl adăuga pe lista potențialelor victime și pe Iuliu Maniu.

Doi ani mai târziu, la 30 noiembrie 1940, au loc, la București, funeraliile fondatorului și liderului Gărzii de Fier, Corneliu Zelea Codreanu, și a celor 13 legionari, uciși în anul 1938, la ordinul regelui Carol al II-lea.

Obiceiul de la Kremlin a conducerii superioare a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice (P.C.U.S.) era faptul că în fiecare seară direcția restrânsă, adică Stalin, Malenkov, Beria, Micoian, Bulganin, Kaganovici și Hrușciiov, se reunea pentru a discuta toate problemele U.R.S.S.-ului și a participa la “dineul” care se transforma întotdeauna într-un chef monstruos până în zori.

Hrușciiov a povestit de mai multe ori despre moartea lui Stalin

După preluarea puterii totale în U.R.S.S. și P.C.U.S., Stalin conducea în mod discreționar și dictatorial împreună cu alte 15 persoane numite de el, care nu au fost alese niciodată în mod democratic. În perioada 1939-1952 nu a avut loc nici un congres al P.C.U.S.

După 22 februarie 1953, “stăpânul absolut” a interzis și vizitele apropiaților săi la Kremlin

De când Stalin a început să aibă grețuri ca urmare a chefurilor repetate pe 22 februarie 1953, “stăpânul absolut” a interzis și vizitele apropiaților săi la Kremlin.

Lavrenty Beria a aflat prin oamenii săi că motivul acestei schimbări bruște era mai profund, de ordin politic și nu medical.

Lavrenty Pavlovici Beria a fost politician și mareșal al armatei sovietice, Ministru al Afacerilor Interne, Comisar al Poporului, însărcinat de Stalin cu serviciile de securitate și reprimare în regimul sovietic. A fost unul dintre responsabilii epurărilor staliniste și a organizat masacrul a peste 10 000 de ofițeri polonezi la Katyn.

Șeful gărzii personale a lui Stalin, la miezul nopții de 5 martie 1953, a sunat pe “firul roșu” de la cabana din Kuntevo la biroul lui Beria și l-a anunțat că “tovarășul Stalin a avut grețuri puternice și a leșinat. Beria a plecat urgent la Kuntseva.”

Matricena Petrovna, bătrâna bonă a intrat în camera lui Stalin unde l-a găsit leșinat pe parchet îmbrăcat în pijama. În timp ce bona stătea la capătul lui Stalin, Beria a luat cheile din sertarul mesei de lucru al lui Stalin și a intrat în altă cameră unde a deschis seiful din care a luat 10 plicuri cartonate.

După ce a pus la loc cheile, Beria a predat plicurile șoferului său pentru a le pune în mașină. Apoi l-a sunat pe Malenkov, participând la dineurile lui Stalin pe care l-a informat că Stalin a făcut o comotie cerebrală și să vină urgent la Kuntseva. Malenkov fiind ales la Congresul al XIX-lea al P.C.U.S. ca înlocuitor al lui Stalin la conducerea Biroului Politic.

Stalin zăcea nemișcat având o paloare mortală, iar lângă el stătea în genunchi plângând bătrâna bonă.

Hrușciiov a povestit ulterior de mai multe ori despre moartea lui Stalin

Malenkov a întrebat că ce spun medicii iar Beria a răspuns că nu a îndrăznit să cheme niciun medic și că această misiune îi revine lui Malenkov care a spus că întâi ce s-a întâmplat, să fie informată conducerea restrânsă și a ordonat șeful gărzii să-i convoace pe Bulganin, Mikoian și Hrușciiov.

De remarcat că Hrușciiov a povestit ulterior de mai multe ori despre moartea lui Stalin. (Amintiri, Hrușciiov – Paris, R.Lafont 1971, Ed. Lafont pag. 290-303). Malenkov i-a anunțat și pe ceilalți

Profesorul Lukomski a afirmat că brațul drept nu se mai mișca deloc și piciorul era paralizat. Stalin nu mai putea nici să vorbească fiind într-o stare extrem de gravă.

Medicii au organizat o gardă în jurul bolnavului, apoi și membrii biroului Politic au făcut același lucru. Primii care au făcut garda, Malenkov și Beria, apoi Koganovici cu Voroșilov și Bulganin cu Hrușciiov. Colectivul de medici a anunțat că dacă Stalin va scăpa cu viață, el nu va putea să lucreze niciodată, dar că boala este întotdeauna fatală.

Colectivul de medici a anunțat că dacă Stalin va scăpa cu viață, el nu va putea să lucreze niciodată, dar că boala este întotdeauna fatală

membri ai Biroului Politic, pe Koganovici și pe Voroșilov. De asemenea au fost chemați și medicii, printre care era și profesorul Lukomski, care s-a apropiat de Stalin tremurând de frică având în minte procesul halatelor albe.

Beria s-a răstit la el spunând “Ești medic, nu? Atunci apucă-i mâna corect!”

Stalin nu mai putea nici să vorbească

Profesorul Lukomski a afirmat că brațul drept nu se mai mișca deloc și piciorul era paralizat. Stalin nu mai putea nici să vorbească fiind într-o stare extrem de gravă.

Medicii au organizat o gardă în jurul bolnavului, apoi și membrii biroului Politic au făcut același lucru. Primii care au făcut garda, Malenkov și Beria, apoi Koganovici cu Voroșilov și Bulganin cu Hrușciiov.

Colectivul de medici a anunțat că dacă Stalin va scăpa cu viață, el nu va putea să lucreze niciodată, dar că boala este întotdeauna fatală.

În cursul zilei de 5 martie 1953 Stalin și-a recăpătat total cunoștința. El nu putea să vorbească, dar își mișca ochii și mușchii feței. Apoi el a strâns cu mâna stângă mâna la cei prezenți, pentru că cea dreaptă era paralizată.

Chiar în timp ce Stalin murea, Beria s-a urcat în mașină și a plecat.

Svetlana Alilueva, fiica preferată a lui Stalin, referindu-se la acele clipe chinuitoare pentru ea, a spus: “Am avut sentimentul că existența mea obișnuită, stabilă, durabilă începea să se clatine” în timpul unei lecții de franceză la Academie unde ea era profesoară” când Malenkov mi-a telefonat ca să-mi spună să mă duc la Blijnaia, vila în care locuia tatăl meu la Kuntseva. Când am trecut de poartă m-am deplasat spre vilă. Hrușciiov și Bulganin au sosit și ei cu mașina. Am realizat că totul se sfârșise. Am coborât, iar cei doi m-au luat de braț. Fețele lor erau scăldate în lacrimi (...) Când mi s-a zis că tatăl meu a murit. Probabil că făcuse congestie în timpul nopții, îmi spuseră că l-au găsit întins pe covor. (...) Medicul tatălui meu, Vladimir Vinogradov, era în închisoare. Tatăl meu murea în chinuri îngrozitoare. Fața i se întuneca, se umfla, era de nerecunoscut, buzele se înegrau (...) Agonia a fost groaznică. A deschis ochii, avea o privire dementă, furioasă, plină de groază. Această privire a cuprins pe cei prezenți. (...) (Svetlana Alilueva-, Douăzeci de scrisori către un prieten” SEVIL 1967, Ed.Sevil, pag. 19-24.)

Toți medicii prezenți în preajma lui Stalin au fost obligați să dea declarații scrise

De remarcat este și faptul că toți medicii prezenți în preajma lui Stalin au fost obligați de Beria să dea declarații scrise.

Vom prezenta câteva aspecte din declarația profesorului Lukomski: “Când electrocardiograma a confirmat oprirea inimii, s-a instalat moartea. M-am adresat tovarășilor din guvern că Stalin a murit. Erau prezenți Voroșilov, Koganovici, Hrușciiov, Malenkov, Mikoian și Bulganin. Toți au început să plângă și s-au aruncat în genunchi la picioarele patului unde era Stalin. La ordinul lui Beria s-a procedat la autopsie. Când a sosit ambulanța pentru a-l duce la spital, Malenkov a interzis să fie scos corpul din vilă și a ordonat ca autopsia să se facă în clădirea garajului. Comisia medicală a consemnat procesul verbal privind autopsia.”

Și Malenkov, când a prezentat raportul său asupra morții lui Stalin, adresat Comitetului Central al P.C.U.S., a menționat că Stalin stătea în fața gramofonului care cânta.

În procesul verbal oficial, sunt făcute chiar oficial mențiuni asupra discului pe care Stalin îl asculta înainte de a muri. Este vorba de Concertul pentru pian nr. 23 de Mozart, interpretat ca solistă de Maria Iudina. Povestea aceluia disc a fost publicată în memoriile celui mai mare compozitor solistic Dimitri Șostakovici.

“Zile întregi, mai ales la sfârșitul vieții, Stalin nu mai lăsa pe nimeni să se apropie de el. Asculta mult la radio discul. Într-o zi Stalin a telefonat la Comitetul Radioului unde erau prezenți directorii. El îi întreabă dacă discul cu concertul nr. 23 de Mozart mai există. Au confirmat că da, există. În realitate nu a existat. Stalin a ordonat să i se aducă discul. Maria Iudina a fost chemată urgent pentru a face o nouă înregistrare. A doua zi a fost înregistrat un singur exemplar al discului, care a fost trimis lui Stalin.”

Academicienii și profesorii universitari arestați pentru vinovății închipuite

După câteva zile Maria Iudina a primit un plic care conținea 20000 de ruble. I s-a spus că plicul a fost trimis din ordinul special al lui Stalin. Față de acel gest Iudina i-a scris o scrisoare lui Stalin în care a arătat: “Vă mulțumesc pentru ofranda dumneavoastră generoasă, Iosif Visarionovici. Am să mă rog pentru

dumneavoastră zi și noapte, am să-l rog pe Dumnezeu să vă ierte pentru păcatele grele pe care le-ați făcut împotriva poporului și a națiunii. Domnul Dumnezeu e milos și vă va ierta. Cât despre bani, i-am donat parohiei mele pentru lucrări de restaurare.” (Memoriile lui Șostakovici, amintiri strânse de V. Volkov. Paris. Ed.Albin Michel.p. 236.)

Printre academicienii și profesorii universitari arestați pentru vinovății închipuite, “Afacerea din Leningrad” și “Afacerea halatelor albe” erau și prietenii Marei Iudina. Scrisoarea trimisă a fost deschisă de Beria care a insistat șefului cancelariei să fie dată lui Stalin. Norocul Mariei Iudina a fost că Stalin s-a îmbolnăvit și ea a scăpat de pedeapsă.

În ciuda tuturor eforturilor Biroului Politic al P.C.U.S. pentru a învălui în mister și în secret boala lui Stalin, ea a fost anunțată mai întâi în străinătate, chiar pe 2 martie 1953, apoi a fost adusă la cunoștință și la Moscova și Leningrad.

Biroul Politic al P.C.U.S. a publicat mai întâi prin agenția TASS, apoi prin publicația Pravda din 4 martie 1953 un „Comunicat amănunțit privind boala Președintelui Consiliului de Miniștri ai U.R.S.S. și secretarul General al P.C.U.S. tovarășul Iosif Visarionovici Stalin”.

Toate ziarele au fost cumpărate la primele ore ale dimineții

Textul comunicatului: “În noaptea de 2 martie 1953, aflându-se la domiciliul din Moscova, tovarășul Stalin a suferit o hemoragie cerebrală care a atins zonele vitale ale creierului. Brațul și piciorul drept sunt paralizate. Nu mai poate vorbi. Sunt îngreunate funcțiile inimii și ale organelor respiratorii. Cei mai buni specialiști, academicieni și profesori universitari au fost chemați la capătul bolnavului, sub conducerea ministrului sănătății, tovarășul A. T. Tretiakov și subconducerea directă a Comitetului Central al P.C.U.S.” Comunicatul a fost semnat de Guvernul U.R.S.S. și de Comitetul Central al P.C.U.S.

Comunicatul a provocat o stupefacție generală. Muncitorii și-au întreprins muncă și în grupuri comentau stirea. Pe străzi au apărut, în afara agenților obișnuiți, grupe ale unităților militare N.K.V.D. care au ocupat punctele strategice ale Moscovei. Militaia a interzis orice fel de adunare, nici chiar la chioscurile de ziare. Toate au fost cumpărate la primele ore ale dimineții.

A doua zi, joi 5 martie 1953 a apărut un nou comunicat “Comunicat privind buletinul de sănătate al lui I.V. Stalin”

Abia vineri 6 martie 1953, ziarul “Pravda” a publicat în chenar negru, pe toată pagina întâi (...) “Anunțul morții lui Stalin în care se arată că moartea a survenit în seara zilei de 5 martie 1953”

N.S.Hrușciiov, după câțiva ani, când a fost șeful guvernului și secretar general al P.C.U.S. a răspuns la o întrebare provocatoare a unui ziarist: “de ce Biroul Politic al P.C.U.S. a ținut ascunsă moartea lui Stalin câteva zile?” Hrușciiov a spus: “Este adevărat că Stalin a murit în noaptea de 3 martie, dar noi toți cei prezenți am fost șocați și tulburați, încât ni se părea că se prăbușea lumea (...) Atunci Beria a luat hotărârea să facem anunțuri pe etape (...)” (Stalinism R.Medvedev, Sevil 1972, Ed Sevil, pag.609-610. Totuși faptele ne arată o altfel de situație, adică ne arată că de înrădăcinată era în întregul sistem regimul de cruntă teroare stalinistă.

-va urma-

Prof. Dr. Ioan Corneanu
Ing. Mircea Pirlea
Av. Nicolae Decse

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef supliment - Adriana Zaharia (Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15

Satu Mare, cod 440012

Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

"Ziua de 23 August 1944 ne-a adus eliberarea din lanțurile roboitoare ale fascismului. Este ziua în care s-a hotărât dreptul nostru asupra Ardealului de Nord. E ziua în care glasul țării, înăbușit patru ani sub pumnul dictatorial al lui Hitler și a naivei sale slugi Antonescu a izbucnit vulcanic prin glasul M.S. Regelui Mihai I și a înțelepților săi sfinți. E ziua în care s-au deschis porțile închisorilor pentru eliberarea slujitorilor ideii de dreptate socială, condamnați pe nedrept de o justiție legată la ochi și la mâini. Ziua de 23 August 1944 este, în sfârșit, ziua sfântă a dreptății naționale, a dreptății sociale."

ISTORIE

Ziua Națională, sărbătorită la 10 mai, la 23 august în comunism, iar după 1990 la 1 Decembrie

La 1 noiembrie 2020, premierul Ludovic Orban a declarat că anul acesta vom sărbători fără paradă militară

Ziua Națională a fost sărbătorită, din anul 1866, la trei date diferite. Între 1866 și 1947, sărbătoarea tuturor românilor a fost marcată la data de 10 mai, după care, timp de 45 de ani, ziua de 23 august a fost Zi Națională. Începând cu 1990, la un an după împușcarea soților Ceaușescu, lucrurile s-au schimbat, iar Ziua Națională a României a devenit 1 decembrie.

Ziua de 10 Mai are o semnificație deosebită, fiind sărbătoare națională în perioada în care forma de guvernământ în România era monarhia. La 10 mai 1866, Carol I a fost proclamat Domnitor al României, iar la 10 mai 1881, a fost proclamat regatul. De asemenea, data de 10 Mai este legată și de proclamarea Independenței de Stat a României, căci, cu toate că aceasta avusese loc la 9/21 mai 1877, în cadrul sesiunii extraordinare a Adunării Deputaților, a doua zi, respectiv la 10/22 mai 1877, a fost promulgată de Carol I legea pentru desființarea tributului către Înalta Poartă.

Din 1866 și până la momentul abdicării regelui Mihai I (1927-1930; 1940-1947), la 30 decembrie 1947, ziua de 10 Mai a fost Ziua Națională a României.

23 august, în amintirea anului 1944, când România a întors armele împotriva Germaniei hitleriste

Între 1948 și 1989, ziua de 23 august a fost declarată Zi Națională. Camera Deputaților a adoptat, în anul 1947, legea nr. 363, prin care s-a proclamat Republica Populară Română. Toate acestea s-au petrecut după abdicarea Regelui Mihai, la data de 30 decembrie 1947. Astfel, 23 august a devenit sărbătoare de stat, sub numele de "ziua insurecției armate antifasciste", începutul revoluției populare în România, cu referire la întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste și arestarea guvernului condus de Ion Antonescu, în 1944.

"După cum se știe, ziua de 23 August 1944 ne-a adus eliberarea din lanțurile roboitoare ale fascismului. Este ziua în care s-a hotărât dreptul nostru asupra Ardealului de Nord. E ziua în care glasul țării, înăbușit patru ani sub pumnul dictatorial al lui Hitler și a naivei sale slugi Antonescu a izbucnit vulcanic prin glasul M.S. Regelui Mihai I și a înțelepților săi sfinți. E ziua în care s-au deschis porțile închisorilor pentru eliberarea slujitorilor ideii de dreptate socială, condamnați pe nedrept de o justiție legată la ochi și la mâini. Ziua de 23 August 1944 este, în sfârșit, ziua sfântă a dreptății naționale, a dreptății sociale. Pentru aceste motive, vom sărbători-o cu tot fastul convenit odată cu întreaga țară și noi cei de pe aceste meleaguri ai căror zori de libertate s-au ivit atunci. În ziua de 23 August 1945 prima aniversare a lui 23 August 1944, munca câmpului, munca din ateliere, magazine, fabrici și birouri va fi suspendată. În fiecare sat, alături de steagul României democratice, casele vor fi împodobite cu steagul roșu, simbolul libertății. În toate bisericile se va oficia Te-Deum care va fi urmat de manifestații populare și petreceri organizate în comun pentru toate neamurile conlocuitoare", scria ziarul "Democratul".

Înainte de 1989, Ziua Națională se sărbătorea cu mult fast. 23 august a rămas întipărită în memoria multor români, care au primit titlaturi precum șoimi ai patriei sau pionieri.

Nici muncitorii din acea vreme nu vor uita momentele festive, deoarece cu toții defilau la grandioasele manifestări pe 23

Fiecare întreprindere, uzină, fabrică sau atelier mobiliza o armată de oameni, pe cei mai pricepuți și îndemânatici, care se ocupa de execuția panourilor propagandistice care trebuia purtate pe brațe la defilare

23 august a rămas întipărită în memoria multor români, care au primit titlaturi precum șoimi ai patriei sau pionieri. Nici muncitorii din acea vreme nu vor uita momentele festive, deoarece cu toții defilau la grandioasele manifestări pe 23 August, în cinstea partidului, precum și a conducătorului iubit

August, în cinstea partidului, precum și a conducătorului iubit. Erau luați din fabrici, împărțiți în grupuri și pregătiți pentru parade. În toate orașele țării, cântecele patriotice și lozincile care preaslăveau poporul român, partidul, precum și conducătorii răsunau ziua întreagă.

Manifestările omagiale de dimensiuni megalomane se desfășurau în special pe stadioane. Numele marelui conducător Nicolae Ceaușescu era trecut pe mai toate pancartele. Unele din lozincile cel mai des folosite erau: "Stima noastră și mândria, Ceaușescu, România!", sau "Partidul, Ceaușescu, România". Ziua de 23 august a fost sărbătoare națională comunistă, vreme de 45 de ani, perioadă în care zeci de mii de români participau, cu mic, cu mare, la manifestările grandioase. Pregăteau coreografiile complexe cu multe luni înainte.

Fiecare întreprindere, uzină, fabrică sau atelier mobiliza o armată de oameni, pe cei mai pricepuți și îndemânatici, care se ocupa de execuția panourilor propagandistice care trebuia purtate pe brațe la defilare. Aceste panouri uriașe din lemn erau învelite în pânză roșie peste care erau aplicate litere tăiate din polistiren sau carton alb. Fiecare instituție în parte avea zeci de astfel de pancarte pe care erau cusute lozinci dedicate

Partidului Comunist și liderului acestuia.

23 august 1983, prima transmisie color din țară

Trebuie amintit faptul că, tot la 23 august, în anul 1983, Televiziunea Română transmitea imagini color pentru prima dată, în țară. România era singura țară din Europa care încă difuza programe de televiziune în alb-negru, penultima fiind Albania.

Directorul tehnic de atunci, Nicolae Stanciu, a luat hotărârea ca pe 23 august, de Ziua Națională, să se facă prima transmisie oficială color, bazându-se pe faptul că Nicolae Ceaușescu promisese într-o plenară de partid că România urma să introducă televiziunea în culori. În anul respectiv, programul începea, de obicei la ora 15:00, cu teleshow-ul și se încheia la ora 22:30, tot cu buletinul informativ. Cuplul prezidențial era încântat de faptul că programele și ideile comuniste erau mai bine redată și percepute la televizoarele color.

1 Decembrie a fost adoptată ca Zi Națională prin legea nr. 10, din 31 iulie 1990

Postul președinte Ion Iliescu a

promulgat, la 31 iulie 1990, legea nr. 10, prin care 1 Decembrie a devenit Ziua Națională a României. Hotărârea a fost publicată în Monitorul Oficial la data de 1 august 1990. Legea 10 din 1990 nu precizează semnificația sau motivul alegerii zilei de 1 decembrie drept zi națională a României.

Istoricul Neagu Djuvara a arătat într-un interviu acordat TVR, în anul 2011, că alegerea zilei de 1 decembrie de către regimul Iliescu a fost una conjuncturală, explicând că la 1 decembrie 1918 a avut loc doar Unirea Transilvaniei și a Banatului cu România, pe când celelalte provincii istorice, respectiv Basarabia și Bucovina, au fost unite la date diferite.

Prima zi națională de 1 decembrie, ale cărei festivități centrale s-au desfășurat în 1990 la Alba Iulia, a fost marcată de polarizare politică, discursul lui Corneliu Coposu, liderul de atunci a obiectivei anticomuniste, fiind întrerupt în mai multe rânduri de huiduieli. Petre Roman, prim-ministrul de atunci, s-a arătat încântat de întreruperea repetată a discursului liderului opoziției, ceea ce l-a făcut pe președintele Ion Iliescu să-i dea un semn cu mâna pentru ca să înceteze, gest filmat și difuzat pe larg de mass media.

1 Decembrie 1918 a fost un moment important în istoria românilor. Marea

Adunare de la Alba Iulia a votat Unirea Transilvaniei cu România, în 1918.

Marea Unire din 1918

La 1 decembrie 1918 a fost convocată, la Alba Iulia, Adunarea Națională a Românilor, lucrările finalizându-se cu Hotărârea de unire necondiționată a Transilvaniei cu România, votată în unanimitate. Acest act a avut loc după ce, la data de 27 martie 1918, respectiv 28 noiembrie 1918, organele reprezentative ale Basarabiei și Bucovinei au votat Unirea.

La 1 decembrie 1918, se decide astfel în unanimitate unirea Transilvaniei, Crișanei și Maramureșului cu România, dar cu păstrarea unei autonomii locale, pe baze democratice, cu egalitate între naționalități și religii.

Trebuie menționat că un aport important la realizarea unirii l-a avut părintele Vasile Lucaciu. La 1 Decembrie 1918, la Marea Unire de la Alba Iulia, Vasile Lucaciu a primit, la propunerea Consiliului Dirigent, funcția de membru în aceasta, fără portofoliu, el aflându-se încă la Roma. Acest gest a fost recunoașterea eforturilor depuse de Leul din Șiești pentru realizarea Marii Uniri.

Cum este sărbătorită Ziua Națională anul acesta?

La 1 noiembrie 2020, premierul Ludovic Orban a declarat că Ziua Națională a României se va sărbători fără paradă militară, la fel cum a făcut și Franța, în 14 iulie. Primarul Gabriel Pleșa, al municipiului Alba Iulia, a declarat că Ziua de 1 Decembrie nu va semăna în acest an cu cele din anii trecuți, din cauza riscurilor pe care le presupune epidemia de coronavirus. Edilul a declarat că Ziua Națională se va desfășura fără paradă militară, fără scenă de concert și fără masă populară deoarece toate acestea ar însemnat adunări mari de oameni. Totuși, autoritățile vor puncta în mod simbolic câteva evenimente tradiționale: depuneri de coroane și o slujbă de Te Deum.

Sătmărenii vor putea urmări on-line spectacolul dedicat Zilei Naționale

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Satu Mare cu sprijinul Consiliului Județean Satu Mare și în parteneriat cu Primăria și Consiliul Local Medieșu Aurit, organizează marți 1 Decembrie 2020, la Căminul Cultural din Medieșu Aurit, un spectacol omagial dedicat Zilei Naționale a României. Evenimentul va fi transmis online pe pagina de facebook a Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Satu Mare.

Anul acesta Ziua Națională a României va fi sărbătorită în condiții speciale. Rigorile pandemiei obligă autoritățile să organizeze spectacolul omagial online.

În programul artistic vor evolua: Petrică Mureșan, Leontina Dorca și Maria Carmen Sas, Ana Holdiș Pop, Malvina Madar Jederan, Maria Petca Popotean, Maria Tripou, Bianca Cionca, Georgiana Marina, Ionela Bumb, Lavinia Pop, Vlad Jurchiș, Darius Câmpean, Lilianna Bota, Bogdan Bota, folk - Adrian Lupescu și George Negrea. Acompaniază orchestra condusă de - profesor Călin Opriș

Evenimentul se desfășoară fără public, iar artiștii vor respecta normele de distanțare socială și măsurile aplicabile în vigoare.

A consemnat Mirela Filimon

INTERVIU

Petrică Mureșan: "Oameni buni, vă rog să fiți optimiști! Toate trec și aceasta boală va trece și ea. Nu uitați de vorba noastră, românească, întotdeauna a fost cumva. După aceste zile grele, e clar că vor veni și zile bune! Sănătate și multe bucurii tuturor!"

Petrică Mureșan: "Sunt un om căruia îi sunt foarte dragi oamenii"

La primii pași pe cărarea cântecului popular, fiecare interpret își dorește ca publicul să cânte alături de el. Cântecul este fără doar și poate o legătură de suflet de o mare putere, legătură între cel ce dă glas versurilor și cel ce le ascultă. În urmă cu aproape 20 de ani, unul din cei mai îndrăgiți artiști ai Sătmăruului făcea primii pași pe această cărare. Astăzi, lumea cântă alături de el. Este Petrică Mureșan, interpretul ai cărui pași pornesc pe drumul lung și frumos al cântecului popular de pe Valea Someșului din județul Satu Mare.

Înzestrat să cânte, talent șlefuit mai apoi muncind și studiind, a reușit să dea viață, cu ghilimelele de rigoare, (iar aici facem o referire la melodia sa "Să dai viață, să pui nume") unor cântece populare pe care le cântă azi români din toate colțurile lumii. În rândurile de mai jos, vă invităm să citiți interviul pe care Petrică Mureșan l-a acordat pentru cititorii Informația de Duminică.

- Am să te rog să ne spui, pentru început, cine este omul Petrică Mureșan?

- Sunt Petrică Mureșan și mă consider a fi un om simplu ca oricine, poate doar cu mai mult drag pentru muzică. Și cu mult drag pentru lumea sinceră și „reală”. De când mă știu îmi sunt foarte dragi oamenii, sunt de felul meu un om prietenos și mai ales genul de om care nu poate să rămână indiferent. Așa că, dacă îmi cere cineva ajutorul, îl ajut cu mare drag. Poate e o trăsătură de-a mea, îmi place foarte mult să ajut.

- Ești un familist convins, ce înseamnă pentru tine familia?

- Familia este pentru mine totul. Nu este zi lăsată de la Bunul Dumnezeu în care să nu aștept să ajung acasă. În casa noastră este de fapt o familie frumoasă. Suntem prieteni, așteptăm să se facă seară și să luăm cina împreună, toți patru. E un moment foarte plăcut pentru noi ca la masa de seară să povestim fiecare despre ce am mai făcut în timpul zilei. Și după ce intrăm în detalii și ne spunem unii altora ce am făcut, nu mergem la culcare înainte de un recital la chitară sau la pian, recitalurile copiilor noștri, Iulia și Mario. Sunt foarte fericit și mă mândresc cu ei, cântă frumos, cresc frumos. Evident, un rol deosebit în casa noastră îl are soția mea, Maya, care are mare grijă de copiii noștri, inclusiv pe plan școlar, fiind și mai mult timp acasă cu ei, mai ales acum cu școala online.

- Ești unul dintre cei mai îndrăgiți interpreți ai cântecului popular, iar publicul te iubește. În opinia ta, cum s-a construit această relație specială cu publicul?

- Cânt de aproape 20 de ani și relația mea cu publicul s-a construit în timp. Da, cred că a avut și o bază solidă. Am fost dintotdeauna un om

Petrică Mureșan se consideră un om simplu, cu mult drag pentru muzică

pentru care sinceritatea primează. Cu siguranță oamenii au simțit tot ceea ce aveam eu de transmis, ca și interpret, tocmai pentru că sunt un om sincer. Cred că numai așa, un artist poate ajunge la sufletul publicului. Nu ai cum să transmiți energia pozitivă, optimismul dacă nu ești sincer. Așa cum spuneam, sunt un om căruia îi sunt foarte dragi oamenii. Așa se face că mă simt bine între oameni, în mijlocul lor, oriunde aș fi, la spectacole mari, pe scenă, la evenimente private.

- Ai avut sau poate mai ai modele în viață, profesional și nu numai?

- Desigur, am avut modele în

viață și mi se pare ceva firesc ca fiecare dintre noi să avem modele, oricare ar fi domeniul în care lucrăm. Un model bun poate să te ajute enorm de mult în carieră. Mi-ar fi foarte greu să dau acum exemple de modele pe care le am pentru că eu personal îndrăgesc oamenii și iată, în domeniul meu, îmi sunt dragi mulți interpreți ai cântecului popular care au multe de oferit la rândul lor, sunt bune exemple. Și de la fiecare în parte simt că iau tot ce este mai frumos. Cred că este foarte bine să vedem lucrurile bune din oamenii din jurul nostru și mai mult decât atât, să luăm de la cei din jur ceea ce este bun, nu în sensul de a copia pe cineva, ci de a ne dezvolta la rândul nostru abilități,

de exemplu. Putem deveni oameni mai buni cu fiecare zi ce trece și sunt convins de asta.

- De câțiva ani încoace, ai luat chitara și ne surprinzi și cu muzica ușoară, cu muzica folk. E o completare, simți ca e o întregire a ta ca artist?

- Chitara o iubesc, e instrumentul muzical la care cânt încă din tinerețe. Simt oarecum că în ultimii ani să o redescopăr. Este o senzație foarte plăcută să studiezi, să aprofundezi cunoștințele, până la urmă să înveți continuu. Și muzica ușoară îmi este foarte dragă. Nu înseamnă că dacă iau chitara în mână și cânt piese folk renunț la muzică populară. Nu,

asta nu se întâmplă. Mă bucur că au trecut vremurile în care un interpret avea voie oarecum sau putea să cânte doar un singur stil. E un avantaj iată că acum poți aborda mai multe genuri muzicale.

- În aceste vremuri grele pentru toată lumea, artistul e oarecum departe de public. Cum menții legătura cu publicul tău?

- Ne este greu tuturor celor ce trăim aceste vremuri, cu siguranță. Dar nu ne dăm bătăuși și găsim soluții. Eu cel puțin asta fac. Mă bucură enorm de mult când în această perioadă, când tot ceea ce ne rămâne este să facem live-uri pe diverse rețele de socializare, să simt că oamenii sunt acolo, alături de noi. Iată, eu de exemplu intru în direct cu iubitorii cântecului meu pe pagina mea de Facebook sau pe canalul meu de YouTube și credeți-mă că sunt foarte mulți oameni care stau în fața ecranelor, pe telefoane, pe laptopuri, tablete, care ce dispozitive are, și ascultă cântecele, interacționează cu mine. Și pe această cale îmi doresc să le mulțumesc din suflet. În aceste vremuri ne este greu tuturor, dar încerc cât pot să tin legătura cu oamenii prin Live-urile mele de pe YouTube și Facebook și credeți-mă sunt foarte mulți oameni care stau și ascultă, iar pentru asta le mulțumesc din suflet!

- Oamenii așteaptă mereu din partea artistului ceva nou. Cu siguranță ai proiecte, muncești neîntrerupt la tot ceea ce înseamnă cariera ta.

- Am proiecte faine atât în materie de muzică populară, cât și în materie de muzică ușoară. Lucrez la acestea și sper ca în scurt timp să le finalizez.

- Și să le oferim și noi publicului prin intermediul emisiunii Zone folclorice de la Informația TV.

- Bineînțeles! Le transmit tuturor telespectatorilor ITV multă sănătate și să ne vedem cu bine.

- În final, ce le-ai spune tinerilor aflați la început de drum pe cărarea cântecului popular?

- Cel mai bun sfat pe care l-aș da este să meargă înainte pe drumul pe care au pornit, să cânte cât de mult, să muncească, muzical vorbind, dar să nu uite niciodată că, la fel ca în orice domeniu, în orice profesie, trebuie să fie oameni serioși. Dacă ești serios și muncești, rezultatele apar mai devreme sau mai târziu.

- Petrică, aș încheia cu o îmbărbătare din partea ta pentru cititorii noștri, să treacă mai ușor peste această încercare, pandemia și statul în casă.

- Oameni buni, vă rog să fiți optimiști! Toate trec și aceasta boală va trece și ea. Nu uitați de vorba noastră, românească, întotdeauna a fost cumva. După aceste zile grele, e clar că vor veni și zile bune! Sănătate și multe bucurii tuturor!

A consemnat Ioana Vladimirescu

Ministrul prusac îi face împărătesei următorul portret: "Maria Tereza are un mers dezinvolt și o ținută maiestooasă, silueta ei este impozantă, fața rotundă și plină, părul blond cu o nuanță roșcată, ochii foarte mari, plini de viață și blândețe, de un albastru-închis, impresionează. Dantura albă se dezgolește nespuse de fermecător atunci când râde."

Simbolul unui adevărat imperiu: Maria Terezia a Austriei

Pe data de 29 noiembrie se împlinesc 140 de ani de când una dintre figurile marcante ale Austriei a încetat din viață. Fiica lui Carol al VI-lea, împărat romano-german, soția împăratului Francisc Ștefan și mama împăraților Iosif al II-lea și Leopold al II-lea, Maria Terezia a fost conducătoarea Țărilor Ereditare Austriece între anii 1740-1780.

A purtat titlurile de Arhiducesă a Austriei, regină a Boemiei, regină a Ungariei, precum și Mare Princesă a Transilvaniei. Deși nu a fost niciodată încoronată cu coroana Sfântului Imperiu Roman, este cunoscută ca împărăteasă și asta datorită căsătoriei sale cu Francisc Ștefan de Lorena din 1736. Acesta a fost ales în demnitatea de împărat romano-german în 1745, purtând numele de Franz I Stephan. Din acel moment, Maria Terezia a purtat titlul de împărăteasă a Sfântului Imperiu Roman.

Copilăria unei prințese

Fiica lui Carol al VI-lea, Împărat al Sfântului Imperiu Roman, Maria Terezia s-a născut în dimineața zilei de 13 mai 1717 la Palatul Hofburg din Viena, la scurt timp după decesul fratelui ei mai mare, arhiducele Leopold, și a fost botezată în aceeași zi, deoarece părinții ei nu își dorea să mai piardă încă un copil.

Venirea pe lume a fetiței nu a fost un prilej de mare sărbătoare pentru proaspeții părinți. Tatăl ei domnea peste zone întinse din Europa Centrală și avea nevoie de un moștenitor pe linie masculină. În imperiul habsburgic, exista o lege salică care împiedica femeile să aibă drept la succesiune.

Maria Terezia și-a înlocuit verișoara, Maria Josepha, ca moștenitoare prezumptivă la teritoriile habsburgice. Pragmatica Sancțiune din 1713 este emisă de către Carol al VI-lea le permite fiicelor lui să treacă în fața nepoatelor sale în linia de succesiune la tron.

Carol solicită aprobarea celorlalte puteri europene pentru dezmoștenirea nepoatelor sale. Marile puteri au impus termeni duri: în Tratatul de la Viena (1731), Marea Britanie a cerut ca Austria să elimine Compania Ostend în schimbul recunoașterii Pragmaticii Sancțiuni. Marea Britanie, Franța, Saxonia-Polonia, Provinciile Unite, Spania, Veneția, Statele Papale, Prusia, Rusia, Danemarca, Savoia-Sardinia, Bavaria și Dieta Sfântului Imperiu Roman recunosc sancțiunea, însă Spania, Franța, Bavaria și Prusia revin asupra deciziei.

La puțin după un an de la nașterea Mariei Tereza, s-a născut sora ei, Maria Anna, apoi o altă soră, Maria Amalia, s-a născut în 1724

Maria Terezia a fost un copil serios și rezervat și îi plăcea să cânte și să tragă cu arcul. Tatăl ei i-a interzis să călărească însă mai târziu ea a învățat elementele de bază de dragul ceremoniei de încoronare din Ungaria. Maria Terezia a dezvoltat o relație strânsă cu contesa Maria Karolina von Fuchs-Mollard, care a învățat-o eticheta. Prințesa a studiat desenul, pictura, muzica, dansul - discipline care au pregătit-o pentru rolul de regină. Tatăl ei i-a permis să participe la întâlnirile de consiliu de la vârsta de 14 ani însă niciodată nu a avut discuții

Numele ei întreg a fost Maria Theresia Walburga Amalia Christina

Arhiducesa Maria Theresa în 1727, pictură de Andreas Möller

Împărăteasa văduvă împreună cu șase dintre copiii ei, anul 1776

de stat cu ea, considerându-o imatură pentru un asemenea rol. Chiar dacă și-a petrecut ultimele decenii din viață asigurând moștenirea Mariei Tereza, Carol a așteptat întotdeauna un fiu și niciodată nu și-a pregătit fiica pentru viitorul ei rol ca suveran.

Căsătoria și ascensiunea la tron

Problema căsătoriei Mariei Tereza a fost ridicată încă de la începutul copilăriei ei. Prima dată a fost logodită cu Leopold Clement de Lorena, care trebuia să viziteze Viena și s-o întâlnească pe arhiducesă în 1723 însă Leopold a murit răpus de variolă.

Fratele mai mic al lui Leopold Clement, Francisc Ștefan, a fost invitat la Viena. Deși Francisc Ștefan a fost candidatul favorit la mâna Mariei Terezia, împăratul a luat în calcul și alte posibilități. Diferențele religioase l-au împiedicat să aranjeze căsătoria dintre fiica sa și prințul luteran Frederic al Prusiei. În 1725 împăratul a logodit-o cu Carol al Spaniei iar pe cea de-a doua fiică, Maria Anna, cu Filip al Spaniei.

Francisc Ștefan a rămas la curtea imperială până în 1729, când a urcat pe tronul Lorenei, însă nu i s-a promis formal mâna Mariei Terezia până la 31 ianuarie 1736, în timpul războiului polonez de succesiune.

semnăturilor de la alți monarhi. Când Maria Terezia a preluat tronul, la vârsta de 23 de ani, a găsit imperiul într-o stare deplorabilă.

Ministrul de finanțe a informat-o că datoria statului crescuse enorm, ca rezultat al războiului cu Turcia. Atitudinea provinciilor era o altă cauză de îngrijorare. Deși toate acceptaseră Sancțiunea Pragmatică, acum, chiar și cele mai loiale, priveau spre noul monarh cu suspiciune. Se considera că această tânără femeie, lipsită de experiență, va duce o politică influențată de soțul ei, care nu numai că era străin, dar avea și simpatii pentru Franța. Pentru că o femeie nu ar fi putut fi aleasă ca împărăteasă a Sfântului Imperiu Roman, Maria Terezia a vrut să asigure funcția pentru soțul ei. Totuși, Francisc nu deținea suficiente teritorii sau poziții în interiorul Imperiului. Pentru a-l face eligibil pentru tronul imperial, Maria Terezia l-a numit pe Francisc codomnitor al Austriei și Boemiei la 21 noiembrie 1740. În ciuda iubirii pentru soțul ei și a poziției acestuia de codomnitor, Maria Terezia nu i-a permis acestuia să decidă cu privire la probleme de stat și de multe ori îl dădea afară de la ședințele consiliului atunci când nu erau de acord.

Până în anul 1740 adusesse pe lume trei fiice. În iulie, fiica ei cea mare, Maria Elisabeta, a murit la vârsta de trei ani. În octombrie 1740, când a urcat pe tron are două fiice și este însărcinată.

Politica internă și viața de familie

Pe plan intern, Maria Terezia a inițiat un amplu program de reformă, cunoscut sub numele de "Reforma tereziană de stat". Una din calitățile Mariei Tereza, care-i lipsise în mod evident tatălui său, a fost iscusința cu care și-a ales miniștrii abili pentru a o ajuta la ceea ce și-a pusese în gând. Reforma sistemului de guvernământ realizată în primii ani de domnie se datorează în mare măsură contelui Friedrich Haugwitz.

A promovat dezvoltarea industriei textile și a comerțului. A instituit o comisie însărcinată cu redactarea unui cod legislativ care urma să poarte numele Codex Theresianus. În 1768 a adoptat un nou cod penal (Constitutio Criminalis Theresiana), iar în 1776 a interzis tortura. A îmbunătățit situația țăranilor, în special cea a iobagilor, deschizând drumul spre desființarea iobăgiei, măsură adoptată în timpul domniei fiului ei, împăratul Iosif al II-lea (1780-1790). Maria Terezia a înlăturat scutirea de impozit a nobilimii și clerului, impunând totodată limitarea puterilor acestor categorii. În 1774 a promovat reforma școlară (Ratio educationis), punând bazele învățământului secularizat (de stat) pe tot cuprinsul monarhiei Habsburgice. A înlăturat astfel monopolul bisericesc în domeniul educației.

Sistemul de recrutare în armată a fost luat din mâinile dietelor și încredințat funcționarilor oficiali locali. S-a introdus recrutarea sistematică, s-au editat manuale noi de instrucție și tactică militară și a fost dezvoltată o nouă artilerie. S-au înființat două academii militare, una pentru cadetii și alta pentru ingineri, în scopul de a îmbunătăți calitatea ofițerilor. Totuși armata n-a devenit niciodată atât de eficientă ca cea a Prusiei.

În timpul domniei Mariei Terezia cultura a cunoscut un avânt deosebit,

manifestându-se atât în domeniul arhitecturii, cât și în cel muzical (Wolfgang Amadeus Mozart).

Una dintre cele mai cunoscute monede de argint, din lume, talerul Maria Terezia, se bate și în zilele noastre, la Viena, cu efigia Mariei Terezia.

Pe parcursul a douăzeci de ani, Maria Terezia a dat naștere la șaisprezece copii, dintre care treisprezece au supraviețuit copilăriei. Primul lor copil, Maria Elisabeta (1737-1740), s-a născut la mai puțin de un an după nuntă. Sexul copilului a generat dezamăgire, ca și nașterea următoarelor fiice: Maria Anna și Maria Carolina. În timp ce se lupta pentru moștenirea lor, Maria Terezia a născut un fiu pe care l-a numit după Sfântul Iosif, la care se rugase îndelungat în timpul sarcinii, pentru un moștenitor masculin.

Copilul favorit al Mariei Tereza, Maria Christina, s-a născut când împărăteasa a împlinit 25 de ani, cu patru zile înainte de înfrângerea armatei austriece în Bătălia de la Chotusitz.

În această perioadă, nu a existat odihnă pentru Maria Tereza războiul și perioadele fertile au fost efectuate simultan. Cinci copii s-au născut în timpul păcii dintre Războiul de Succesiune Austriacă și Războiul de Șapte Ani: Maria Ioana, Maria Josepha, Maria Carolina, Ferdinand și Maria Antoaneta. Ultimul ei copil, Maximilian Franz, s-a născut în timpul Războiului de Șapte Ani, când Maria Terezia avea 39 de ani. Maria Terezia a afirmat că, dacă nu ar fi fost aproape întotdeauna însărcinată, ar fi intrat în lupte ea însăși. Mama Mariei Tereza, împărăteasa Elisabeta Cristina, a murit în 1750.

La scurt timp după ce a dat naștere copiilor mai mici, Maria Terezia s-a confruntat cu sarcina de a-i căsători pe cei mari. Ea a condus negocieri de căsătorie pe lângă campaniile de războaie și taxele de stat. Și-a tratat copiii cu afecțiune dar i-a folosit în jocurile dinastice și a sacrificat fericirea lor în beneficiul statului. O mamă devotată, dar conștientă de poziția ei, ea a purtat corespondență cu toți copiii ei cel puțin o dată pe săptămână și se presupune că a exercitat autoritatea asupra copiilor ei, indiferent de vârsta și rangul lor. Împărăteasa văduvă împreună cu șase dintre copiii ei, 1776, de Heinrich Füger.

După ce a împlinit 50 de ani, în mai 1767, Maria Terezia s-a îmbolnăvit de variolă de la nora ei, Maria Josepha de Bavaria. Ea a supraviețuit, însă nora sa nu. Maria Terezia și-a forțat fiica, Arhiducesa Maria Josepha, să se roage cu ea în cripta imperială alături de mormântul desigilat al împărătesei Maria Josepha. După două zile Arhiducesei i-au părut erupții de variolă și curând a murit.

Maria Carolina a înlocuit-o ca mireasa pre-destinată a regelui Ferdinand al IV-lea al Napoli. Maria Terezia s-a blamat pentru moartea fiicei ei pentru restul vieții.

În aprilie 1770, fiica cea mică a Mariei Tereza, Maria Antonia, s-a căsătorit la Viena, prin procură, cu Louis, Delfin al Franței. Educația Mariei Antonia a fost neglijată, și atunci când francezii s-au arătat interesați de ea, mama ei a educat-o cum a putut mai bine despre curtea de la Versailles și francezii.

REȚETE

Uleiul esențial de mentă calmează iritațiile pielii

Menta este o plantă ierboasă care crește în culturi. În popor i se mai spune și izmă de grădină, sau izmă bună. În scopuri medicinale, de la mentă se folosesc frunzele și partea aeriană în totalitate. Atunci când este zdrobită planta degajă un miros aromatic, caracteristic, având un gust înțepător, răcoritor. Mentă este un remediu în bolile vezicii biliare.

Proaspete sau uscate, frunzele se folosesc la infuzii. Uleiul esențial se aplică extern.

Frunzele de mentă conțin o cantitate mare de uleiuri volatile, substanțe polifenolice, taninuri, flavonoizi și principii amare. Uleiul volatil din mentă este compus din mentol, mentonă, mentofuran, carvacrol, timol. Datorită conținutului său în uleiuri volatile este mult folosit nu doar ca medicament, ci și ca aromatizant în industria cosmetică și alimentară.

Ațiune terapeutică

Mentolul produce o ușoară anestezie a mucoasei gastrice, motiv pentru care preparatele din mentă au acțiune antiemetică. Mentă stimulează secreția și eliminarea bilei datorită prezenței compușilor flavonoizi. Mentă mai are proprietăți antifermentative, dezinfectante - datorate în principal taninurilor - precum și proprietăți spasmodice. Mentolul aplicat local are efect antiseptic, analgezic și descongentionant al căilor respiratorii. Există unele studii care arată că mentolul din mentă are proprietăți anticancerigene.

Indicații terapeutice

Preparatele fitoterapeutice din mentă sunt utile în boala diareică, bolile vezicii biliare, pentru combaterea grețurilor sau colicilor inclusiv în cazul colonului iritabil. Mentolul în soluție diluată poate fi administrat ca antiseptic, analgezic și descongentionant în afecțiunile inflamatorii ale nasului, sinusurilor și căilor respiratorii.

Extern, uleiul esențial ajută la calmarea iritațiilor pielii și a mușcăturilor de insecte. În inhalatii, este util în tratarea răcelilor și a gripei. Poate fi folosit și ca apă de gură pentru tratarea infecțiilor orale.

De asemenea, se pare că vindecă durerile de cap. În scop comercial, principala utilizare a mentei este aromarea gumei de mestecat.

Administrare:

În tratamentul aerofagiei, digestiei leneșe, eructației persistente, flatulenței și al problemelor secreției biliare.

Infuzie: Puneți 1 lingură mică de frunze uscate la 150 ml de apă clocotită. Lăsați să infuzeze timp de 10-15 minute. Strecurați. Beți câte o cană după fiecare masă principală. Pentru un efect tonic: beți câte 2 căni după mese. Pentru efect sedativ: beți 1 cană seara.

În tratamentul răcelilor, infecțiilor din sfera orală se fac inhalatii:

Inhalatii, apă de gură: Puneți o mână de frunze într-un castron cu apă fierbinte. Inhalati aburul sau răciți preparatul și folosiți-l ca apă de gură.

În tratamentul afecțiunilor pielii: se folosește uleiul esențial: Diluați 3 picături de ulei esențial în 10 ml de ulei excipient. Aplicați pe zona afectată.

Utilizarea frunzelor, proaspete sau uscate, nu prezintă nici un risc. Totuși, uleiul esențial trebuie administrat intern doar sub supraveghere medicală.

Text selectat și adaptat de Ioan A.

Frunzele de mentă conțin o cantitate mare de uleiuri volatile, substanțe polifenolice, taninuri, flavonoizi și principii amare. Uleiul volatil din mentă este compus din mentol, mentonă, mentofuran, carvacrol, timol. Datorită conținutului său în uleiuri volatile este mult folosit nu doar ca medicament, ci și ca aromatizant în industria cosmetică și alimentară.

Paste cu fructe de mare

Ingrediente:

500 g fructe de mare (congelate), 500 g de spaghetti sau tăiței, 5-6 linguri de ulei (preferabil ulei de măsline), 4 căței de usturoi, o linguriță de chili mărunțit, 6-8 bucăți de roșii ornamentale sau roșii mici, o legătură de frunze pătrunjel mărunțite, o lămâie, sare și piper, eventual un vârf de cuțit de nușoară răzuită.

Mod de preparare:

Punem la fiert apă în două vase cu apă: una pentru spaghetti, iar în cea-

laltă, când apa clocotește, fructele de mare se opăresc timp de circa 2-3 minute. Într-o tigaie, usturoiul pisat se căleşte foarte puțin în ulei de măsline, se adaugă chili și fructele de mare și se călesc toate împreună încă 2-3 minute. Se mai adaugă roșiile bucățite și pătrunjel și se prăjesc până când componentele se înmoaie puțin și lasă un sos. Se condimentează și se amestecă totul cu spaghettile fierte și strecurate. Se servește cu felii de lămâie.

Pate de pește cu ardei iute

Ingrediente:

O conservă de pește (sardine sau ton) în ulei (300 g) sau 300 g pește fără os (file pangasius sau macro) călit în ulei abundent și scurs, o legătură de ceapă verde, 50 g unt (eventual margarină), o linguriță de pastă de tomate, o lingură de nucă măcinată foarte fin sau piure de castane natur, sare, piper, ardei iute.

Mod de preparare:

Pateul de pește se servește pe pâine prăjită, dar se poate fososi și ca umplutură pentru foietaj. Se strecoară uleiul din conservă, iar peștele se sfărâmă cu o furculiță. Ceapa verde se taie foar-

te mărunț și se căleşte foarte puțin cu uleiul din conservă, sau cu 2-3 linguri din uleiul în care a fost prăjit peștele (dacă s-a folosit pește proaspăt), apoi se strecoară și se adaugă la peștele pisat. Se adaugă și celelalte ingrediente și se amestecă până când devine o pastă perfect omogenă. Atenție! Untul sau margarina trebuie să fie suficient de moale pentru a se omogeniza. Se servește pe pâine prăjită, și se poate orna cu ardei iute, după gust.

Bezele delicioase

Ingrediente:

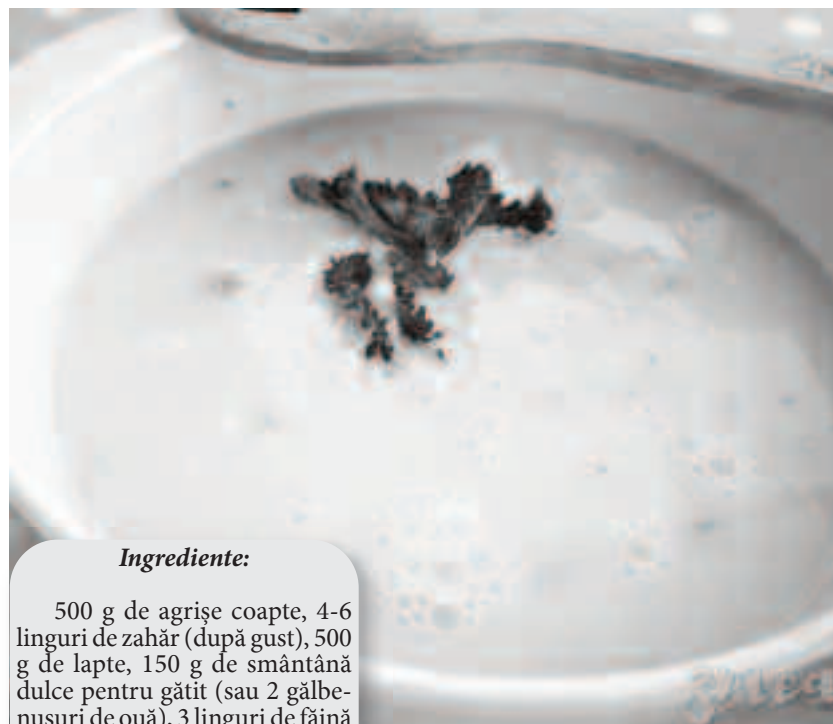
Acesta este un desert la care cantitatea de materie primă nu contează, doar proporția în care se folosește. Componentele de bază sunt albușul de ou și zahărul. La fiecare de albuș este nevoie de 50 g de zahăr. Mai este necesară (foarte) puțină sare, 2-3 picături de oțet sau zeamă de lămâie. Se pot folosi coloranți alimentari, respectiv esențe de fructe, vanilie, sau migdale.

Mod de preparare:

Albușul se bate cu mixerul la turație medie, se adaugă celelalte componente și cu mixerul pe turație mare se bate

spumă tare. Pe o tavă căptușită cu hârtie de copt, cu ajutorul unei lingurițe, sau cu săculețul de ornat se pot crea cele mai diverse forme. Se așează în cuptorul preîncălzit și se coace circa 45 minute la 120 grade C. După ce se stinge focul, mai lăsăm câteva minute bezele la cuptor, cu ușa cuptorului întredeschisă.

Supă dulce cu agrașe

Ingrediente:

500 g de agrașe coapte, 4-6 linguri de zahăr (după gust), 500 g de lapte, 150 g de smântână dulce pentru gătit (sau 2 gălbenușuri de ouă), 3 linguri de făină sau 2 linguri amidon alimentar (se poate înlocui cu praf de budincă cu frișcă sau cu vanilie), circa 7-800 ml apă, puțină sare.

Mod de preparare:

Agrașele curățate și spălate se pun la fiert în apă, cu un vârf de cuțit de sare și 1-2 linguri de zahăr. Când fructele s-au fiert, făina, amidonul sau budinca, ce anume folosim, amestecăm

cu 2-3 linguri de zahăr și adăugăm treptat laptele, cu grijă, să nu facă noduri. Se toarnă apoi compoziția în supă și se fierbe la foc mic, amestecând, până când obținem consistența dorită. După ce se ia de pe foc și se răcește la circa 70-80 grade C și se adaugă smântâna, sau gălbenușurile amestecate cu o lingură de zahăr.

Dacă e nevoie, se mai poate adăuga zahăr. Se poate servi ornat cu frișcă, sau frunze de mentă.

A fost suficient să apară primele accidente, fenomene secundare nedorite, ca să se producă ciocnirea omului cu medicamentele de sinteză, care au atras atenția asupra faptului că, organismul uman, cu bagajul său limitat de enzime de metabolizare, nu este pregătit să accepte orice substanțe, care nu se găsesc în natură și cu care, în timpul evoluției, nu a venit în contact. Aceste substanțe, neputând fi asimilate, metabolizate, urmările nefavorabile nu pot fi nici măcar prevăzute.

SĂNĂTATE

Fitoterapia - Terapia primordială

Este știința tratării și vindecării bolilor cu plante. Ea este una dintre cele mai vechi ramuri ale terapiei (8.000 de ani). Urmărind evoluția fitoterapiei de-a lungul istoriei umane, urmărim totodată și evoluția cunoașterii umane, a evoluției societății, științei și tehnologiei, a gândirii și a civilizației.

Fitoterapia nu a fost scutită nici de perioade de glorie, dar nici de declin, pentru a reveni, astăzi, mai puternică ca oricând, acolo unde-i este locul, cunoscându-se din ce în ce mai mult atât posibilitățile, cât și limitele în cadrul celorlalte ramuri terapeutice destinate păstrării stării de sănătate a oamenilor. Și dacă ne referim la "concuranța" cu medicamentele de sinteză, multe dintre acestea au pătruns cu viteză în terapie, unele s-au păstrat, dar cele mai multe au dispărut, însă muștelul a rămas de mii de ani. După ce în antichitate și în evul mediu, plantele erau singurele remedii cunoscute, la sfârșitul secolului XIX, ele mai reprezentau cca 80% din totalul arsenalului terapeutic. Odată cu dezvoltarea și realizările chimiei de sinteză s-a considerat că era plantelor medicinale a apus, în măsura în care chimioterapia cucerea noi domenii de aplicare.

A fost suficient să apară primele accidente, fenomene secundare nedorite, ca să se producă ciocnirea omului cu medicamentele de sinteză, care au atras atenția asupra faptului că, organismul uman, cu bagajul său limitat de enzime de metabolizare, nu este pregătit să accepte orice substanțe, care nu se găsesc în natură și cu care, în timpul evoluției, nu a venit în contact. Aceste substanțe, neputând fi asimilate, metabolizate, urmările nefavorabile nu pot fi nici măcar prevăzute.

Noile aspecte patologice au creat o nouă ramură a științei vindecării, numită farmacovigilență, care atrage atenția asupra riscurilor pe care poate să le aibă utilizarea unor medicamente de sinteză.

Și deoarece, plantele nu pot înlocui întotdeauna chimioterapicele, ar fi bine să optăm pentru o simbioză între fitoterapie, chimioterapie și celelalte terapii naturale, singurul criteriu care se impune fiind cunoașterea reală a valorilor și riscurilor asumate de una sau de alta din metodele de terapie.

ARGUMENTELE FITOTERAPIEI

1) În cadrul arsenalului terapeutic, fitoterapia are cea mai mare vechime, ea este "mama tuturor celorlalte științe medicale" (Prof. Univ. Dr. R. Someges 1961) și a trecut "proba aspră a timpului", unele plante fiind folosite de milenii.

2) Datorită vechimii utilizării plantelor, acestora li se cunosc atât efectele terapeutice, cât și efectele secundare și chiar și pe cele toxice.

3) Medicamentele de origine vegetală, sunt mai bine tolerate de organismul uman, fenomenele secundare și reacțiile adverse fiind mult mai rar semnalate decât pentru moleculele realizate prin sinteză, deci neexistente în natură, la care de multe ori se observă reacții alergice.

4) Medicamentele de origine vegetală sunt indicate în primul rând în tratamentul bolilor cronice, deci pe o perioadă lungă de timp și datorită acțiunii lor mai puțin toxice, se pretează unui astfel de tratament.

5) Acțiunea multor produse vegetale este complexă, datorită complexității compoziției chimice și se

Principiile active din plante medicinale sunt substanțe chimice, farmacologice active, care determină acțiunea terapeutică a acestor plante

adresează mai multor organe sau sisteme. De foarte multe ori au acțiuni sinergice, unele principii active mărind acțiunea unui alt principiu care se găsește în aceeași plantă.

6) În unele domenii ale terapiei medicale, nu se poate renunța la aportul fitoterapiei, care este hotărâtor în unele boli cardiovasculare, afecțiuni hepatice, intestinale, respiratorii și chiar tumorale.

7) Au fost descoperite noi plante medicinale cu proprietăți necunoscute, iar pentru altele utilizate de mai multă vreme se descriu proprietăți noi.

8) S-au îmbunătățit mult formele farmaceutice obținute din plante medicinale, se cunosc principiile active la marea majoritate, ceea ce a permis standardizarea lor și administrarea unor doze bine stabilite.

Formele farmaceutice de administrat sunt adecvate scopului urmărit, ceea ce a făcut ca eficacitatea lor să crească mult.

9) Au fost izolate în stare pură numeroase principii active vegetale, prin tranșurarea la scară industrială a tehnologiilor, ceea ce a contribuit la ridicarea prestigiului și încrederii în fitoterapie și a permis obținerea unor derivați de semisinteză care să corecteze anumite caracteristici ale plantelor naturale (solubilitate, eficiență)

10) S-a realizat inventarierea rezervelor de plante medicinale și s-au introdus în cultură speciile medicinale valoroase, care asigură materia primă necesară realizării la scară industrială a medicamentelor de origine vegetală.

11) Colective de cercetători contribuie la progresul acestei ramuri terapeutice cu programe complexe botanice, farmaceutice, chimice, farmacologice și clinice. Acestea sunt și argumentele creșterii popularității fitoterapiei printre practicienii medicali.

Dintre toate, însă 2 motive se detașează în mod cert și pot explica acest fenomen:

1) primul constă în faptul că medicamentele de sinteză, desigur foarte utile și chiar indispensabile în anumite cazuri, au defectele calității

lor: puterea lor este însoțită de agresivitate, urmată adesea de efecte secundare, mai mult sau mai puțin grave, mai ales atunci când aceste medicamente sunt prescrise în doze excesive și pe durate prea lungi și 2), al 2-lea motiv îl constituie faptul că, pe măsura trecerii anilor și ca urmare a noilor cercetări, sunt descoperite numeroase noi constituenți ale plantelor. Proprietățile lor, cunoscute de secole doar în mod empiric, sunt acum explicate științific.

În general, cercetătorii moderni nu fac decât să recunoască temeiul cunoștințelor empirice. Prin diferite analize, ei recunosc că oamenii din antichitate aveau adesea dreptate. Rămâne de descoperit cum se face că aceștia cunoșteau atâtea lucruri fără a beneficia de ajutorul aparatului contemporan moderne.

Principiile active din plante medicinale sunt substanțe chimice, farmacologice active, care determină acțiunea terapeutică a acestor plante. Ele sunt răspândite uneori în întreaga plantă alterori se concentrează în anumite porțiuni ale sale, unele sunt substanțe ale metabolismului secundar, care se depun în vacuole, celule sau țesuturi secretoare ale plantelor.

După izolarea acestor substanțe în stare pură și elucidarea structurii lor, s-a încercat reproducerea acestora prin sinteză. Există numeroase exemple în acest sens.

Efedrina, extrasă inițial din ephedra distachia, mentolul, extras din mentha piperita, papaverina, extrasă din papaver somniferum, etc, pot fi obținute astăzi și pe cale de sinteză chimică, acțiunea unora nu este însă identică cu a celei naturale, deși efectul este asemănător. Considerațiile de ordin economic hotărăsc de multe ori pentru ce variantă se obține. Aceeași substanță poate proveni atât din extracție, cât și din sinteză: (cafeina, codeina, chinina, colchicina, scopolamina, digoxina, manitolul, teofilina, etc.

FITOTERAPIA ȘI STIMULAREA ÎMUNITĂRII

Un domeniu contemporan al cercetării medicale fitofarmacologice este cel ce se ocupă cu studiul planelor medicinale care pot stimula capacitatea de apărare a organismului uman împotriva unor agresii interne sau externe. S-a creat chiar și o terminologie specifică efectului terapeutic imunitar și anume, cea de substanțe imunostimulatoare.

Cercetările au constatat că există unele plante inferioare sau superioare care conțin substanțe active capabile să stimuleze capacitatea de apărare a organismului uman la unele agresii externe și de a prelungi șansa de supraviețuire, în special în cazul anumitor forme anatomo chimice de tumori maligne.

În lume sunt folosite multe plante cu efect de stimulare imunitară. Multe dintre ele sunt disponibile, sub formă de preparate și în farmaciile și magazinele naturiste din România.

PREPARATELE din categoria "BITTER"

Precum celebrul BITTER suedez sau cu compoziție apropiată celui original, precum BITTERUL românesc au efecte imunomodulatoare recunoscute, fiind utilizate într-o mare varietate de patologii, dar și profilactic, pentru întărirea organismului și sprijinirea performanțelor fizice, intelectuale și emoționale.

Bitterul suedez (creația Decanului Facultății de Medicină din Stockholm) a fost redescoperit și adus în atenția europeanilor de fitoterapeuta austriacă Maria Treben, care pretindea că această formulă poate vindeca orice boală. Fără a exagera, dar privind în același timp formula fitoterapeutică complexă, nu ne putem împiedica să gândim că s-ar putea ca doamna Treben să fi avut dreptate. Există multiple rețete de preparare a bitterului suedez, probabil la ora actuală nici nu se mai cunoaște exact formula originală.

Formula populară românească a Bitterului Suedez, de fapt Bitterul românesc, include următoarele plante: 30 g Aloe Vera (frunze); 10 g rășină de brad; 5 g șofran (rădăcină)= Crocus

Sativus sau stânjenel (rădăcină) = Iris Germanica; 10 g salcâm (flori) = Robinia Pseudoacacia; 10 g dafin (frunze)- Laurus Nobilis sau scorțișoară pisată; 20 g frasin (frunze) - Fraxinus Excelsior; 10 g fenicul (fructe) = Foeniculum Vulgare sau anason (fructe) = pimpinella Anisum; 20 g troscot = Polygonum Aviculare sau rădăcină de rubarbă; 20 g gențiană = Gentiana Lutea sau 50 g pelin și 5 g anghinare; 10 g scaiet (rădăcină) = Carduus Mutans; 10 g angelică = Angelica Archangelica; 20 g ienupăr (boabe pisate) = Juniperus Communis; 20 g soc (flori) = Sambucus Nigrum; 30 g țintaura = Centaurium Erythraea; 20 g tătăneasă = Symphitum Officinale; 20 g rostopască = Chelidonium Majus; 20 g salvie = Salvia Officinalis; 20 g odolean = Valeriana Officinalis; 20 g coriandru - Coriandrum Sativum; 20 g anghinare = Cynara Scolimus; 30 g gălbenele = Calendula Officinalis; 30 g sunătoare = Hypericum Officinalis; 25 g ciuboțica cucului = Primula Verris; 30 g urzică vie = Urtica Dioica; 30 g pufulița cu flori mici = Epilobium Hirsutum; 30 g coada calului = Equisetum Arvense; 30 g coada șoricelului = Achillea Millefolium; 30 g gurguș = Marrubium Vulgare; 25 g traista ciobanului = Capsella Bursae Pastoris; 25 g vâsc = Viscum Album; 30 g pedicuță = Lycopodium Clavatum; 25 g osul iepurelui = Ononis Spinosa; 30 g cimbru = Thymus Vulgaris; 30 g pătlăgină = Plantago Officinalis. Acest amestec se pune în 3 litri de alcool de 38-40 grade: se amestecă de 2 ori pe zi și se lasă la macerat la rece 14 zile, după care se strecoară prin tifon și se toarnă în sticle mici de culoare maro închis. Sticlele pot fi păstrate ani de zile, pentru că, cu cât stau mai mult, cu atât au efect mai bun. Acest bitter conține plante amare pure (gențiană, țintaura, anghinare, plante amare aromatice (coada șoricelului), plante amare saline (cicoare, păpădie), etc. Din acest motiv, acest elixir amar este un drenor și un detoxifiant extraordinar, ceea ce explică utilitatea sa într-o varietate atât de mare de afecțiuni.

În afară de varianta cu 32 (34) plante, există și variante cu 16 (17) sau 8 (9) plante, combinațiile dintre ele fiind esențiale. Important este să existe plante cu gust amar, care realizează în principal drenajul ficatului și veziculei biliare, de asemenea stimulează procesele naturale de eliminare prin accelerarea transitului intestinal și stimulează digestia prin producția crescută de sucuri digestive. Emoțional, gustul amar este asociat de ființa umană cu dezamăgirea, adică eliberarea de amăgirea mentală că lucrurile sunt așa cum credea. Remediile amare au un rol foarte interesant în fitoterapie, acela de a ajuta la eliminarea ideilor și convingerilor false, cu alte cuvinte a percepțiilor eronate (amăgirile) care conduc la boală. Plantele amare, în plan fizic au efect tonic asupra ficatului, unul dintre sediile importante ale imunității în organism (producția de anticorpi); în plus ele îmbunătățesc starea generală a organismului prin aportul de vitamine și minerale pe care-l conțin.

Bitterul se administrează cel mai frecvent preventiv la începutul anotimpului rece, în lunile septembrie - octombrie și la începutul primăverii în lunile martie - aprilie, care sunt perioadele cele mai solicitante pentru organismele umane. Trecerile între sezoane forțează energia organismului și pentru susținerea acesteia se propun complexe fitoterapice, precum bitterele.

Dr. Liana Strimbu,
cabinet Piața Libertății nr. 18,
telefon 0723859619.

Dan Brown, maestru al simbolurilor

Dan Brown este un autor american de thrillere detectiv de senzație, după ce a avut diverse ocupații (compozitor de cântece și profesor de limbă engleză, sau mai precis de simbologie). Brown este interesat de criptografie, chei și coduri, care sunt o temă recurentă în poveștile sale. Până în prezent, cărțile sale au fost traduse în peste 40 de limbi.

Dan Brown s-a născut și a fost crescut în Exeter, New Hampshire, S.U.A., cel mai mare dintre cei trei copii ai lui Constance (Connie) și Richard G. Brown. Mama sa era o muziciană profesionistă, cântând la orga bisericii, iar tatăl său era un remarcabil profesor de matematică, care edita manuale și preda matematici liceale la Academia Phillips Exeter (din 1968 până la pensionarea din 1997). Academia Phillips Exeter este un pension exclusivist, care avea nevoie de profesori noi care să trăiască în campus pentru mai mulți ani, așa că Dan împreună cu fratele și sora sa au fost crescuți în școală. Mediul social la Exeter era în mare parte episcopal.

Brown cânta în corul bisericii, participa la Școala de Duminică (Sunday School) și își petrecea verile în tabăra bisericii. Chiar și școlarizarea sa a fost la școala publică din Exeter până în clasa a noua, când s-a înscris la Phillips Exeter (clasa din 1982), așa cum au făcut și frații săi mai mici Valerie (1985) și Gregory (1993).

După ce a absolvit cursurile Phillips Exeter în 1982, Brown a frecventat cursurile Colegiului Amherst, unde era un membru al frăției Psi Upsilon.

Brown a absolvit Amherst cu o dublă specializare, în Spaniolă și Engleză în 1986. Mai apoi a avut de-a face cu o carieră muzicală, creând efecte cu un sintetizator și producând de unul singur o casetă pentru copii intitulată SynthAnimals. Și-a înființat propria casă de discuri, numită Dalliance, iar în 1990 a produs un CD intitulat Perspective, țintind publicul adult, care a avut de asemenea vânzări de câteva sute de exemplare. În 1991 s-a mutat la Hollywood pentru a-și urma cariera de cântăreț, compozitor și pianist. Pentru a se întreține, predă cursuri la Beverly Hills Preparatory School.

Între timp, se alătură la Los Angeles Academiei Naționale de Compozitori și participă la multe dintre evenimentele organizate de aceasta. Acolo a cunoscut-o pe Blythe Newlon, cu 12 ani mai în vârstă decât el, care era directorul Academiei pentru Dezvoltarea Artiștilor. Deși oficial nu făcea parte din

slujba ei, a preluat aparent neobișnuita însărcinare de a-l ajuta pe Brown să-și promoveze proiectele; a scris declarații pentru presă, a organizat evenimente de promovare și l-a pus în contact cu oameni care îi puteau fi folositori în carieră. Ea și Brown au dezvoltat și o relație personală, deși acest lucru nu a fost cunoscut tuturor asociațiilor până în 1993, când Dan s-a mutat înapoi în New Hampshire și s-a aflat că Blythe va merge cu el. S-au căsătorit în anul 1997, la Pea Porridge Pond, o locație în apropiere de North Conway, New Hampshire.

Pe lângă ajutorul oferit în cariera de cântăreț, Blythe a avut de asemenea o mare influență în cariera lui Dan ca și autor, ajutându-l cu o mare parte din promovarea pe care o implica cărțile sale. A fost co-autoare la ambele cărți "umoristice", care erau scrise sub pseudonime, și există speculații privind participarea ei la alte cărți, de asemenea.

La rubrica de mulțumiri de la "Conspirația" (Deception Point, 2001), Brown mulțumea "lui Blythe Brown pentru neobosită căutare și putere creativă."

Debutul literar

În 1996, Brown a renunțat la catedră pentru a deveni scriitor cu normă întreagă. Fortăreața Digitală a fost publicată în 1998. Blythe s-a ocupat mult de promovarea cărții, a scris declarații pentru presă, i-a stabilit întâlniri pentru talk-show-uri și a aranjat întâlniri cu presa.

Primele trei romane ale lui Brown au avut puțin succes, cu mai puțin de 10.000 de exemplare fiecare, dar cel deal patrulea, Codul lui Da Vinci, a devenit un bestseller răsunător, intrând în topul de la New York Times Best Seller list în prima săptămână după ce a fost publicată, în 2003. Acum, este considerată ca fiind una dintre cele mai cunoscute/populare cărți din toate timpurile, cu 60,5 milioane de exemplare vândute în toată lumea până în anul 2006. Succesul acesteia a ajutat la creșterea vânzărilor cărților lui Brown publicate înainte de aceasta. În 2004, toate cele patru romane erau în New York Times list în aceeași săptămână, iar în 2005, se afla printre cei mai influenți 100 de oameni ai anului, în topul realizat de revista Times. Revista Forbes l-a plasat pe Dan Brown pe locul 12 în lista "Celebrity 100" din 2005 și a estimat venitul său anual la 76,5 milioane \$. The Times a estimat venitul din vânzarea cărții „Codul lui Da Vinci” la 250 milioane \$.

În octombrie 2004, Brown și frații săi au donat 2,2 milioane \$ Academiei

Phillips Exeter în memoria tatălui lor, pentru a înființa „Richard G. Brown Technology Endowment”, pentru a le furniza calculatoare și echipamente de ultimă generație studenților cu necesități.

În 2006, s-a făcut un film după romanul „Codul lui Da Vinci”, realizat de Columbia Pictures și de regizorul Ron Howard. În film apăreau Tom Hanks în rolul lui Robert Langdon, Audrey Tautou ca și Sophie Neveu și Sir Ian McKellen în rolul lui Leigh Teabing. A fost considerat unul dintre cele mai anticipate filme ale anului și fost folosit în deschiderea Festivalului de Film de la Cannes din 2006, deși primise per total recenzii nesatisfăcătoare. Filmul a adus câștiguri de 750 milioane \$. Brown apare ca unul dintre producătorii executivi ai filmului „Codul lui Da Vinci” și a creat de asemenea coduri suplimentare pentru film. Una dintre piesele lui, „Piano”, pe care Brown a scris-o și a cântat-o, apare ca parte din coloana sonoră a filmului.

În anul 2006, Dan Brown lansează un al doilea bestseller „Îngeri și demoni”, scenarista Akiva Goldsman a fost delegată să adapteze cartea iar filmul apare în 2009. Tot în anul 2009, Dan Brown lansează și al treilea bestseller Simbolul Pierdut.

Proiecte viitoare

Site-ul de promovare a lui Dan Brown afirmă că puzzle-urile ascunse în postfața cărții „Codul lui Da Vinci” (incluzând două referiri la sculptura Kryptos de la cartierul general al CIA din Langley, Virginia), dau indicii despre subiectul acestui roman. Acesta repetă o temă din o parte a muncii lui Brown de dinainte. De exemplu, un puzzle la sfârșitul cărții „Conspirația” decriptează spre mesajul „Codul lui Da Vinci va ieși la suprafață”.

El spune că are în prezent schițele a cel puțin 12 cărți pentru viitor, dintre care una implică relațiile reale ale unui faimos compozitor cu o societate secretă. Speculația este că s-ar putea referi la Wolfgang Amadeus Mozart, care era de asemenea membru al Masoneriei.

Cartea care pretinde că dezvăluie secretele noului roman, ca de exemplu „Secrets of the Widow's Son” (rom.: Secretele fiului văduvei), se descrie ca fiind un „ghid în teren al exploratorului”. De asemenea, „The Guide to Dan Brown's The Solomon Key” indică faptul că această carte va explora probabil frăția Skull and Bones (rom.: Cranii și Oase) de la Yale, căreia i-au aparținut George Bush și John Kerry.

Ducii de Cambridge, marcați de suferință

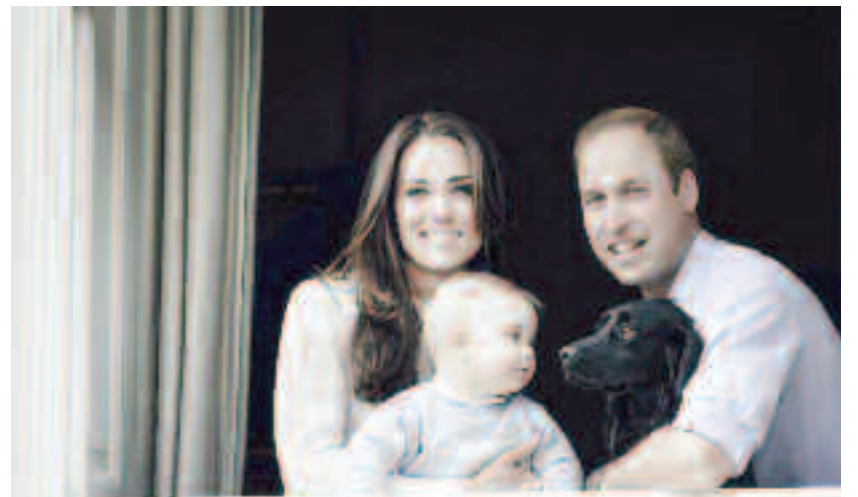
Lupo, câinele ducilor de Cambridge, un cocker spaniel care apărea în multe dintre fotografiile familiei, a murit, au anunțat Kate și William pe Instagram. „Câinele nostru Lupo a murit în weekend. Era inima familiei de nouă ani și ne va lipsi mult”, au scris ei, semnând cu inițiale. Câinele negru apărea în numeroase fotografii cu ducii și copiii lor. El a fost fotografiat și în una dintre primele imagini oficiale ale prințului George, acum în vârstă de 7 ani. Patrupedul a fost oferit cuplului drept cadou de căsătorie în 2011, precizează Daily Mail.

Familia regală britanică iubește să fie înconjurată de câini. Regina Elizabeth a II-a este cunoscută pentru că iubește corgi. Ea are mai mulți astfel de câini pe care îi consideră membri ai familiei. Bunica ei, regina Victoria, a fost de asemenea o iubitoare de

câini. „Nimic nu te poate pregăti vreodată pentru pierderea unui câine. Pentru cei care nu au avut niciodată un câine, ar putea fi greu să înțeleagă pierderea”, a scris un comentator pe social media.

„Cu toate acestea, pentru cei care au iubit un câine știți adevărul: un câine nu este doar un animal de companie; este un membru al familiei, un prieten bun, un însoțitor loial, un profesor și un terapeut; „Odihnește-te în pace, Lupo. Tilly & Mini te vor aștepta. Băiat bun!” , a scris un alt fan al familiei regale.

Tot el este și cel care i-a ales numele fiului lui Kate și William. Înainte ca George să vină pe lume, ducii de Cambridge au scris mai multe nume pe bilețele de hârtie și apoi le-au împrăștiat pe podea. Se pare că Lupo s-ar fi oprit la cel pe care era trecut numele George, scrie Daily Mail.

Ola Ray este cea care a jucat în celebrul videoclip „Thriller”

Ola avea 23 de ani când a apărut în "Thriller". Dar cu 3 ani înainte fusese încoronată de către revista Playboy drept Playmate of the Month - în iunie 1980. Și deși apariția în "Thriller" i-a sporit celebritatea, cariera actricească la care visa nu a fost nici pe departe pe măsura așteptărilor. După "Thriller", Ola a mai avut apariții în pelicule ca "Fear City", "The Night Stalker", dar și chiar ca Playboy Playmate în "Beverly Hills Cop II", în 1987. Altfel spus, nu a reușit să depășească pragul filmelor horror și cel de vedetă Playboy. Iar după 1987, cariera ei a murit - fiind recent revitalizată, dar în aceeași notă dezamăgitoare. Cel mai recent proiect al ei este un film cu vampiri. Amprenta "Thriller" i-a rămas pentru toată viața, chiar dacă nu a fost tocmai lipsită de controverse colaborarea ei cu Regele Pop.

Ola a făcut valuri pe seama faptului că nu a fost plătită cum se cuvine pentru apariția ei în "Thriller". În 2008, Ola avea o poziție cumva împăciuitoare, declarând pentru Sunday Mirror: "Toată lumea crede că

am făcut milioane cu acel clip, dar nu mi pasă. Nu aș schimba nimic".

Doar un an mai târziu însă, când, din lipsă de proiecte, Ola a a avut nevoie de bani, l-a dat în judecată pe Jackson pentru că nu își încasase drepturile de autor care considera că i se cuveneau de pe urma clipului. Ironia a făcut ca Michael să moară la doar 2 luni de la acțiunea ei în judecată. Procesul a continuat cu trustul care administrează averea megastarului - iar conflictul s-a soluționat trei ani mai târziu, cu o sumă infimă față de pretențiile Olei: a primit 75.000 de dolari, din care a încasat 55.000, diferența de bani plecând către avocații ei.

O vreme, lucrurile au părut că s-au liniștit - până în 2017, când s-a lansat versiunea 3D Thriller. "Sunt șocată și furioasă", a declarat atunci Ola, care credea că va încasa noi drepturi de autor însă fără succes.

Ola a rămas nedreptățită și nici viața personală nu prea i-a adus bucurii - are un fiu dintr-o relație anterioară, dar acum este singură.

